"Vens?"

Per DavidG el ds., 23/05/2020 - 18:16

Me'l veig donant el millor de sí mateix en el darrer sopar amb els amics. Ell havia calculat fer aquell gest de rentar els peus als deixebles. La idea li va venir al cap pocs dies abans, en veure com Maria, la germana petita, els hi ungia a ell amb perfum. Després, aquella manera de beneir el pa i el vi! Era ell mateix que es repartia i es vessava brindant per una vida plena per a tots. També el veig a l'hort de les oliveres, en la fredor de la nit, sense poder dormir, com quan sents que la vida se te'n va de les mans. Tot el que ve després és un anar i venir, d'uns als altres, d'Herodes a Pilat, que escupen la culpa del que era clar que acabaria passant. Finalment, a la creu, el veig lliurat, sense odi, reconciliant el que s'esquinçava per totes bandes. Aleshores, sento que s'adreça a mi i em diu una paraula, sols una paraula. Quatre lletres, una entonació que és invitació per la resta de la meva vida: "Vens?"

Quatre de la tarda. Res sembla tenir sentit. Un cop més sol. Tots els pensaments del mon em venen al cap obsessivament. Miro endavant i les perspectives són nefastes. La desfeta anirà sent progressiva. Miro de continuar amb les rutines de cada dia però de què servirà tot això. El que abans era per a mi un joiós desfici, ara em sembla ridícul i estúpid a ulls de tots. L'amor és a una distància que no es mesura en quilòmetres. L'absència cau com plom a l'aigua. Tanmateix diuen que tots plegats no hi serem d'aquí deu anys! Miro de connectar, però, amb el meu mar de fons, allà on no arriba els estralls de la superfície. Convoco els records que em confirmen que res mai m'ha arrencat de la ma de Déu, de la seva mirada, del seu escalf, dels seus braços, del seu alè... Aleshores és quan, m'adreço a Jesús en creu i em surt dir-li una paraula, sols una paraula. Quatre lletres i una entonació, que és invitació per la resta de la seva vida: "Vens?"